

ad § 4.

Bed i sin Tid at afgive Betænkning over Forslaget om faste Taxationsmænds Bestikkelse har Landbocommissionen tillige, med Hensyn til det Spørgsmaal, om der ikke, uden noget væsentligt Afbræk i den Sikkerhed, Staten søger for sine Interesser ved at foreskrive Jagtagelsen af visse Regler ved Udfiskninger, Udstykninger m. v., kunde indrømmes Vedkommende nogle yderligere Lettelser i Omkostninger og Uleiligheder, end de foreslaaede, yttret den Anskuelse, at der i det Væsentlige ei vilde kunne gaaes ud over, hvad der i saa Henseende i Udkastet var paatænkt, undtagen i tvende Tilfælde, i hvilke det forekom Commissionen, at Taxationsforretningen muligt vilde kunne undværes.

Commissionen bemærkede i saa Henseende, at det oftere vilde kunne træffe, at en Jord, som engang i Anledning af Udfiskning, Udstykning, Magelæg o. s. v. var taxeret, efter ikke lang Tids Forløb atter maatte kunne ønskes undergivet en Forandring, hvortil, efter de almindelige Regler, ny Taxation vilde være fornøden, og der syntes da i de fleste Tilfælde Intet at kunne være imod, at den ældre Taxation lagdes til Grund for det nye Hartkorns Fordeling, idet Jorderne, naar der ei var Tale om uopdyrkede Jorder, ikke i en kortere Aarrække vilde kunne have forandret sig saaledes, at ei den forrige Taxation i det Væsentlige maatte anses for fyldestgjørende.

Commissionen henstillede derfor for saa vidt, om det ikke maatte kunne fastsættes, at det, naar opdyrkede Jorder ønskes udfisktede, udstykkede eller magelagte, kunde tillades dertil at benytte ældre, i lignende Anledning optagne, Taxationsforretninger, naar disse ei vare ældre end 10 Aar, hvorimod ingen sliq Tilladelse skulde komme Vedkommende tilgode med Hensyn til uopdyrkede Jorder.

I Henseende til Fraskillelse af ganske smaa Lodder fra større eller mindre Egendomme, hvorom der for Fremtiden, som hidtil, ofte vil blive Spørgsmaal, antog Commissionen, at den Fremgangsmaade, der hidtil var brugt — idet saavel det forrige Rentekammer som Indenrigsministeriet oftere havde tilladt, at deslige Adskillelser foretoges i vedkommende

Contoir efter Taxationen til den sidst indførte Matricul, uden at særskilte Taxationer vare fordrøede —, ogsaa i den tilkommende Tid vilde kunne anvendes uden noget væsentligt Afbræk i den Sikkerhed for Stattevesenet, hvis Nødvendighed Commissionen iøvrigt fuldkomment anerkjendte. Den tilføiede derhos, at en sliq Indrømmelse vistnok kun, som meldt, burde angaae smaa Lodder, og den henstillede saaledes til nærmere Overveielse, om det ikke ved den paatænkte nye Lov kunde bestemmes, at den nævnte Fremgangsmaade kunde benyttes, naar de Jordlodder, om hvis Fraskillelse der var Spørgsmaal, ikke vilde kunne blive ansatte til mere end 1 Skjeppe Hartorn.

Hvad det først omhandlede Punkt angaaer, da maa det bemærkes, at det saavel af det forrige Rentekammer som af Indenrigsministeriet er anset tvivlsomt, om Bestemmelserne i Forordningen af 3die December 1819, § 9, om „at selve Matriculeringsstareringen ei maa lægges til Grund for nogen Udstykning, men at ny Taxering paa ovenmeldte Maade (o: ved Jordens Bonitering til 24, saaledes som bruges til den nye Matriculering) i ethvert Tilfælde bør foretages“, foruden at ophæve den i Forordningen af 25de Juni 1810, § 3 Nr. 2, givne Tilladelse til, at Vedkommende, naar de Jorder, som attraaes udstykkede, allerede vare taxerede til den nye Matriculering, da maatte lade Hartkornsfordelingen ske efter denne Taxering; — tillige have havet Bestemmelsen i nysnævnte Paragraphs Nr. 1 om, at det ved Udstykninger, i Tilfælde at Jorderne allerede forhen i anden Anledning vare opmaalte og taxerede, var tilladt at lægge den saaledes allerede foretagne Taxeringsforretning til Grund for Hartkornsberegningen, dersom denne Taxeringsforretning ikke var ældre end 6 Aar, eller ogsaa Kjøber og Sælger, endsskjønt den var ældre, vare enige i at antage den.

Skjønt de foransførte i Forordningen af 3die December 1819, § 9, brugte Udtryk synes at tale for, at den sidst anførte Bestemmelse ogsaa er ophævet — fra hvilken Forudsætning Landbocommissionen sees at være gaaet ud — saa maa det dog herimod bemærkes, at det formentlig vel kan forenes med Lovstedets Ord at forstaae dem saaledes, at de væsentligst til-